

20 Ιανουαρίου, 1994

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΡΙΟ ΣΙΑΤΗ,

Εφεσείοντα - Χρεώστη,

v.

ΕΥΑΝΘΗ ΝΙΚΟΛΑ ΛΟΥΖΟΥ (ΑΡ.1),

*Εφεσίβλητου - Πιστωτή.**(Πολιτική Έφεση Αρ. 9027)*

Έφεση εναντίον απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία εκδόθηκε Διάταγμα Παραλαβής της περιουσίας του εφεσείοντα, μετά από μονομερή αίτηση του εφεσίβλητου — Είναι επιθυμητό να επιδίεται στον Επίσημο Παραλήπτη — Παράλειψη τέτοιας επίδοσης δεν καθιστά την έφεση άκυρη, αλλά το Εφετείο έχει εξουσία να διατάξει την επίδοσή της στον Επίσημο Παραλήπτη — Δ.35, θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

5

Μετά από μονομερή αίτηση του εφεσίβλητου-πιστωτή, το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρισσας εξέδωσε Διάταγμα Παραλαβής της περιουσίας του εφεσείοντα-χρεώστη. Ο εφεσείων υπέβαλε έφεση εναντίον της απόφασης αυτής. Ο εφεσίβλητος ήγειρε τις εξής δύο προδικαστικές ενστάσεις: (i) ότι η ειδοποίηση έφεσης έπρεπε να είχε επιδοθεί στον Επίσημο Παραλήπτη σαν αναγκαίο διάδικο και εφόσον δεν είχε επιδοθεί μέσα στην προβλεπόμενη από τους Θεσμούς προθεσμία, η έφεση ήταν άκυρη, και (ii) ότι οι λόγοι έφεσης έπρεπε να απορριφθούν ως απαράδεκτοι διότι σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 92(2) του περί Πτωχεύσεως Νόμου, Κεφ.5 και τροποποιήσεις, δεν χωρεί έφεση εναντίον απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία εκδίδεται Διάταγμα Παραλαβής εναντίον της περιουσίας κάποιου χρεώστη. Ο εφεσείων ισχυρίσθηκε ότι ο Επίσημος Παραλήπτης δεν ήταν αναγκαίος διάδικος, και ότι, και αν ήταν, η παράλειψη επίδοσης σ' αυτόν, δεν επέφερε ακυρότητα της έφεσης αλλά μπορούσε να θεραπευθεί με την έκδοση οδηγιών από το Εφετείο για επίδοση σ' αυτόν.

10

15

20

Αποφασίσθηκε ότι:

- 5 Ανεξάρτητα από το κατά πόσο ο Επίσημος Παραλήπτης μπορεί να θεωρηθεί σαν διάδικος σε αιτήσεις για έκδοση Διατάγματος Παραλαβής, η επίδοση σ' αυτόν ειδοποίησης εφέσεως εναντίον αποφάσεως με την οποία εκδόθηκε Διάταγμα Παραλαβής επιβάλλεται. Στην προκει-
 10 μένη περίπτωση, με βάση τις ρητές πρόνοιες της Δ.35, θ.5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, το Εφετείο είχε εξουσία να εκδώσει οδηγίες για την επίδοση της ειδοποίησης έφεσης στον Επίσημο Παραλήπτη και να αναβάλει την ακρόαση της έφεσης μέχρι να γίνει η επίδοση αυτή, πράγμα το οποίο έπρεπε να γίνει στην παρούσα περίπτωση.

Δόθηκαν οδηγίες για την επίδοση της ειδοποίησης έφεσης στον Επίσημο Παραλήπτη. Η ακρόαση αναβλήθηκε για τις 23.3.94.

- 15 Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Re Webber ex parte Webber [1889] 24 Q.B.D. 313,

Re Sunderland [1911] 2 K.B. 658,

Re Sleath Ex parte Lotus Shoe Company [1913] 109 L.T. 222,

Johnson v. Pole (1987) 1 C.L.R. 311,

- 20 *Isotroprimene Zootrofe v. Kaloudes (1988) 1 C.L.R. 45.*

Προδικαστικές ενστάσεις.

- 25 Προδικαστικές ενστάσεις από το δικηγόρο του εφεσίβλητου ότι η ειδοποίηση εφέσεως δεν επιδόθηκε στον Επίσημο Παραλήπτη και ότι οι λόγοι εφέσεως που αναφέρονται σε δικονομικά ζητήματα είναι απαράδεκτοι.

A. Μαθηκολώνης, για τον Εφεσείοντα-χρεώστη.

A. Ποιητής, για τον Εφεσίβλητο-πιστωτή.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδώσει ο Δικαστής Δ. Στυλιανίδης.

- 30 ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.: Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον του Δια-

τάγματος. Παραλαβής της περιουσίας του εφεσείοντα - χρεώστη, που εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας σε αίτηση του εφεσίβλητου -πιστωτή.

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου ήγειρε δύο προδικαστικές ενστάσεις:-

5

(α) Η Ειδοποίηση Εφέσεως δεν επιδόθηκε στον Επίσημο Παραλήπτη και, ως εκ τούτου, η έφεση είναι άκυρη.

(β) Οι λόγοι εφέσεως που αναφέρονται σε δικονομικά ζητήματα - τύπος και δικονομία - είναι απαράδεκτοι, γιατί δε χωρεί έφεση, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 92(2) του περί Πτωχεύσεως Νόμου, (Κεφ. 5, Νόμοι Αρ. 49/85 και 197/86).

10

Το Δικαστήριο έκρινε σκόπιμο να επιληφθεί πρώτα της πρώτης προδικαστικής ένστασης.

Ο κ. Ποιητής εισηγήθηκε ότι η έφεση έπρεπε να στραφεί και εναντίον του Επίσημου Παραλήπτη, ο οποίος έχει άμεσο ενδιαφέρον στην έφεση, λόγω της θέσεώς του, των καθηκόντων και ευθυνών του, σύμφωνα με το Νόμο. Παρήλθε ο χρόνος μέσα στον οποίο έπρεπε να επιδοθεί ειδοποίηση εφέσεως και, ως εκ τούτου, η έφεση πρέπει να απορριφθεί.

15

20

Ο κ. Μαθηκολώνης, από την άλλη πλευρά, επιχειρηματολόγησε ότι δεν έπρεπε να επιδοθεί στον Επίσημο Παραλήπτη, γιατί οι ευθύνες και τα καθήκοντά του, τα οποία καθορίζονται από το Άρθρο 9 του περί Πτωχεύσεως Νόμου, δεν τον καθιστούν άμεσα ενδιαφερόμενο.

25

Διαζευκτικά εισηγήθηκε ότι η παράλειψη επίδοσης στον Επίσημο Παραλήπτη δε συνιστά ακυρότητα και θεραπεύεται με επίδοση της εφέσεως, ύστερα από διαταγή του Δικαστηρίου.

Το ζήτημα διέπεται από τη Δ.35, θ.5, των Διαδικαστικών Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας, που έχει:-

30

"5. The notice of appeal shall, within the appropriate period prescribed by rule 2 of this Order, be served together with an office copy of the judgment or order appealed from upon all parties directly affected by the appeal, and it shall not be necessary to serve parties not so affected; but the Court of Appeal may direct notice

35

of the appeal to be served on all or any parties to the action or other proceeding, or upon any person not a party, and in the meantime may postpone or adjourn the hearing of the appeal upon such terms as may be just, and may give such judgment and make such order as might have been given or made if the persons served with such notice had been originally parties.”
 5 (Ελληνική μετάφραση:-

“5. Η ειδοποίηση έφεσης πρέπει, εντός της κατάλληλης περιόδου που καθορίζεται στον Κανονισμό 2 αυτής της Διαταγής, να επιδοθεί μαζί με επίσημο αντίγραφο της απόφασης ή του διατάγματος εναντίον του οποίου στρέφεται η έφεση σε όλους τους διαδίκους, που επηρεάζονται άμεσα από την έφεση και δεν θα είναι αναγκαίο να επιδοθεί σε διαδίκους που δεν επηρεάζονται· αλλά το Εφετείο μπορεί να διατάξει να επιδοθεί ειδοποίηση της έφεσης σε όλους ή ορισμένους διαδίκους στην αγωγή ή άλλη διαδικασία, ή σε οποιοδήποτε πρόσωπο που δεν είναι διάδικος, και εν τω μεταξύ μπορεί να μεταθέσει ή αναβάλει την ακρόαση της έφεσης με τέτοιους όρους που θα ήταν δίκαιοι, και μπορεί να εκδώσει τέτοια απόφαση και τέτοιο διάταγμα που θα μπορούσε να είχε εκδοθεί εάν τα πρόσωπα στα οποία επιδίδεται τέτοια ειδοποίηση ήταν αρχικά διάδικοι.”)
 10
 15
 20

Ο θεσμός αυτός είναι σχεδόν πανομοιότυπος με τους παλαιούς Αγγλικούς Κανονισμούς - Δ.58, θ.2 - και αντιστοιχεί με τη Δ.59, θ.3(4) και (8) των νέων Αγγλικών Κανονισμών.

25 Σύμφωνα με τον πιο πάνω Διαδικαστικό Κανονισμό, η ειδοποίηση έφεσης πρέπει να επιδίδεται σε όλους τους διαδίκους που επηρεάζονται άμεσα από την έφεση. Το Εφετείο, όμως, μπορεί να διατάξει να επιδοθεί ειδοποίηση της έφεσης και σε οποιοδήποτε πρόσωπο που δεν είναι διάδικος.

30 Είναι αμφίβολο αν ο Επίσημος Παραλήπτης είναι διάδικος. Το Αγγλικό Εφετείο εξέφρασε αμφιβολίες αν ο Επίσημος Παραλήπτης είναι “διάδικος που άμεσα επηρεάζεται” από την έφεση, με το νόημα του θ.2 της Δ.58. Αποφάσισε, όμως, ότι είναι πρόσωπο το οποίο επηρεάζεται από την έφεση και ακολούθησε την πρακτική της επιδοσης της ειδοποίησης της έφεσης στον Επίσημο Παραλήπτη.
 35

Στην υπόθεση *In re Webber ex parte Webber* [1889] 24 Q.B.D. 313, ο Lord Esher, M.R., στη σελ. 316 είπε:-

“Whether the official receiver is or is not a party ‘directly affected’

by the appeal within rule 2 of Order LVIII. seems to me doubtful, but I do not think it is necessary on the present occasion that we should determine whether he is 'directly affected,' for, if he is not, the Court of Appeal, that is, in this case, which is an appeal from a county court, the Divisional Court may, under rule 2, 'direct notice of the appeal to be served on all or any of the parties to the proceeding, or upon any person not a party.' Whether, therefore, the official receiver is a party 'directly affected' by the appeal or not, it is clear to my mind that he is a person affected by it, and that rule 2 empowers the Divisional Court to give the direction which they have given as to the practice in that Court. And, if they had power to make that rule as regards their own Court, can we say that is a wrong rule to make? As I have already said, I have consulted Cave, J., about it, and he has convinced me that, so far from its being a wrong rule, it is a very desirable rule and a very good rule to make."

O Lopes, L.J., είπε στη σελ. 318:-

"When In re Harris came before this Court I entertained, and I have ever since entertained, a strong opinion of the expediency of the rule which has now been enunciated by the Master of the Rolls." Σελ. 319:-

"Whether the official receiver is a party 'directly affected' by the appeal within the meaning of Order LVIII., rule 2, must be doubtful, because both my lord and Lindley, L.J., have said so. But, speaking for myself, I should have thought that, having regard to the fact that the official receiver represents the general body of the creditors, having regard to the duties which he is called upon to discharge, and to his position, responsibilities, and liabilities, he was a party 'directly affected' by the appeal, more especially as on an appeal against a receiving order the very existence of his office is called in question."

Στην υπόθεση *In Re Sunderland* [1911] 2 K.B. 658, το Δικαστήριο παρέτεινε το χρόνο της έφεσης για να μπορέσει να γίνει επίδοση στον Επίσημο Παραλήπτη - (βλ., επίσης, *In Re Sleath, Ex parte Lotus Shoe Company* [1913] 109 L.T. 222).

Η επίδοση στον Επίσημο Παραλήπτη επιβάλλεται. Το Δικαστήριο έχει εξουσία να διατάξει επίδοση στον Επίσημο Παραλήπτη και να μεταθέσει ή αναβάλει την ακρόαση της έφεσης μέχρι την επίδοση.

Στις υποθέσεις *Johnson v. Pole* (1987) 1 C.L.R. 311 και *Isorropimene*

Zootrofe v. Kaloudes (1988) 1 C.L.R. 45, εφέσεις εναντίον απορριπτικών αποφάσεων του Επαρχιακού Δικαστηρίου σε μονομερείς αιτήσεις, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι ο εναγόμενος ήταν διάδικος άμεσα επηρεαζόμενος από την έφεση, στον οποίο έπρεπε να επιδοθεί ειδοποίηση εφέσεως. Επειδή δεν είχε επιδοθεί, έδωσε οδηγίες επιδόσεως και ανέβαλε την έφεση μέχρι της επιδόσεως.

5
10 Για τους πιο πάνω λόγους, διατάσσεται η επίδοση της Ειδοποίησης Εφέσεως στον Επίσημο Παραλήπτη. Να επιδοθεί, επίσης, στον Επίσημο Παραλήπτη αντίγραφο του μέρους των πρακτικών που περιέχουν την επιχειρηματολογία του κ. Ποιητή, αναφορικά με τη δεύτερη προδικαστική ένσταση.

Η έφεση αναβάλλεται για ακρόαση στις 23 Μαρτίου, 1994, ώρα 11.00 π.μ.

Διαταγή ως ανωτέρω.